

54 - Tecken som föregick utvandringen till Abessinien

Innehåll Sira - avsnitt 54 Tecken som föregick utvandringen till Abessinien
Att besluta om utvandring Berättelsen om Musa och al-Khidr Trosläran är dyrbarare än hemland, pengar och blod - ja, än själva islam

Sira - avsnitt 54

Tecken som föregick utvandringen till Abessinien

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn. Vi fortsätter att sitta vid Muhammeds bord, må Guds frid och välsignelser vara över honom.

Förra gången stannade vi vid en fas av tålamod, ståndaktighet, hjältemod och uppoffring av liv, själar och barn - och hur skadan och förföljelsen ökade dag för dag för följeslagarna. Saken nådde utrotningens gräns, Mecka blev trång för de monoteistiska, och livet där blev outhärdligt. Quraysh började räkna profetens och följeslagarnas andetag. Till och med Ka'ba, som Gud gjort till en trygg plats, smakade profeten och hans följeslagare inte längre trygghet i.

Mekkas män blottade sina tänder och höllde sin vrede över de troende -

54 – Tecken som föregick utvandringen till Abessinien

inte bara över slavar och svaga, utan även över de ädla och framstående bland muslimerna.

De utsattes för förolämpningar och psykisk och fysisk skada. Detta fick Abu Bakr att tänka på att utvandra och lämna Mecka, den trygga staden. Han stod inte längre ut med den skada och förnedring han mötte. Guds sändebud, ﷺ, ägde inget annat att ge sina lidande följeslagare än löftet om paradiset, tålamod och ståndaktighet.

När ringen dras åt, rättigheter försvinner, förföljelsen ökar i de mest brutala former och trångmålet når sin yttersta gräns – då återstår för människan bara två vägar: **konfrontation eller utvandring**.

Och följeslagarna, som vi sett i tidigare lektioner, förbjöds konfrontation i Mecka och befalldes att hålla tillbaka sina händer. I dessa omständigheter uppenbarades Surat al-Zumar och antydde:

Att besluta om utvandring

Den förklarade att Guds jord inte är trång: **”För dem som gör gott i denna värld finns det godhet, och Guds jord är vid.”**

Den bästa jorden är den där Gud dyrkas – det är den goda, lämpliga platsen att leva på.

Även Surat al-Kahf uppenbarades, med en viktig antydning från Gud till de troende att förbereda sig för utvandring. Berättelsen om grottans ungdomar kom för att säga till muslimerna att utvandringen blivit nödvändig – och att Den som stärkte deras hjärtan också är kapabel att stärka hjärtana hos dessa muslimska utvandrare.

Berättelsen om Musa och al-Khidr

Den berättade att omständigheter inte alltid ger resultat enligt de synliga orsakerna. De kom tvärtom mot det synliga. Därför är muslimernas utvandring från Mecka till Abessinien idag inte slutet – för att skada skeppet i berättelsen om al-Khidr var orsaken till dess räddning.

Berättelsen om Dhu al-Qarnayn visar att jorden tillhör Gud – Han låter den ärvas av vem Han vill av Sina tjänare. De troende, de rättfärdiga, är de som mest förtjänar denna arvsrätt. Och Gud fortsätter att sända bland Sina tjänare starka män för att stödja de svaga och förtryckta. Den som

54 – Tecken som föregick utvandringen till Abessinien

sände Dhu al-Qarnayn för att hjälpa de svaga, och som skyddade dem från Gog och Magog, är kapabel att sända till dessa troende, förtryckta människor någon som skyddar dem och avvärjer Qurayshs aggression från dem.

Härifrån började muslimerna tänka på att lämna den största och ädlaste platsen – eftersom de inte kunde dyrka Gud där. Och beslutet kom från Guds sändebud, ﷺ, att utvandra till Abessinien.

Ibn Hisham säger: När Guds sändebud, ﷺ, såg vad hans följeslagare utsattes för av prövningar, och vad han själv befann sig i av trygghet genom sin ställning hos Gud och genom sin farbror Abu Talib – och att han inte kunde skydda dem från det de utsattes för – sade han till dem:

”Om ni gick ut till Abessinien, för där finns en kung som ingen förtrycks hos. Det är ett land av sanning, tills Gud gör för er en lättnad från det ni är i.”

Detta var ett svårt beslut, men det var ett enormt ansvar som låg på Guds sändebud, ﷺ, och hans följeslagare – för att föra denna religion till jordens alla hörn. Islam är inte knutet till en plats och inte till ett hemland.

Trosläran är dyrbarare än hemland, pengar och blod – ja, än själva islam

Islam är inte knutet till en person eller en nation. Det är Guds religion, som Han sände Sin sändebud med för att vägleda människorna till Honom:

”Muhammed är endast en sändebud; sändebud har gått bort före honom.”

Gud ville lära följeslagarna – och dem som kommer efter dem – att Guds sändebud, ﷺ, inte sändes för att leva för evigt på denna jord, utan Gud sände honom för att återuppliva tawhids troslära och sedan återvända till sin Herre.

Efter honom – och efter dem – bär de som bär denna religions fackla och vägledningens ljus den vidare, generation efter generation, tills Guds beslut kommer. Kallelsen är mer bestående än alla kallare. Kallare kommer och går, de förföljs och dör – men kallelsen förblir levande genom århundraden och generationer.

Lojaliteten är till denna kallelse och denna religion – inte till personer eller

54 – Tecken som föregick utvandringen till Abessinien

kallare. Religionen är dyrbarare än pengar, dyrbarare än livet, dyrbarare än världen och allt i den. Den uppriktige troende överger inte sin religion och sin troslära, oavsett vad det kostar.

Hans religion är hans kött och blod – han överger den inte, utan sätter den före allt och offerar allt för den.

Följeslagarna, må Gud vara nöjd med dem, var de som bäst förstod denna mening. De stod fasta inför livets alla hinder, reste sig över alla omständigheter. Ingen situation fick dem att sitta stilla. Ingen familj, ingen rikedom, inget barn, ingen handel, inget land fick dem att avstå från att fortsätta vägen för att tjäna denna religion och stödja den.

Därför kom makten och segern till dem – för de bevisade att de var denna religions folk, och att den var dyrbarare för dem än allt annat.

”Säg: Om era fäder, era söner, era bröder, era hustrur, er släkt, de rikedomar ni förvärvat, den handel ni fruktar förlust i, och de bostäder ni älskar – är mer älskade för er än Gud och Hans Sändebud och kamp på Hans väg, så vänta...”

Följeslagarna var gudshängivna tjänare som gav sina själar till Gud och sålde dem av kärlek, nöjdhet och frivillighet. Detta är skillnaden mellan oss och dem. Muslimernas generationer kommer inte att segra förrän de går på sina förfäders väg.

Den som läser den islamiska historien – från det att Jibril steg ned till Muhammed, ﷺ, fram till idag – finner att muslimerna aldrig segrade i någon period annat än när de gick helt och hållet för Gud, var uppriktiga mot Honom, lämnade allt för Hans skull och gjorde Honom till sitt enda mål i livet.

Mekka-perioden – med dödande, tortyr, fördrivning, bränning med eld och stekande under solen – var en period av rening, fostran, träning och prövning för dessa följeslagare, så att de skulle bli värdiga att bära denna religion och förtjäna Guds seger. Denna tortyrperiod producerade personligheter och typer av män som var utmärkta och sällsynta.

På dessa mäns axlar – dessa typer – byggdes islam. Detta innebär inte att man förringar den muslimske individens värde eller att man kräver att han måste utsättas för skada och prövning. Vi vet att Ka‘bas helighet och helgd inte väger lika tungt som en enda muslims helgd.

Må Gud förbarma sig över Abdullah ibn Omar när han gick in i Ka'ba och sade: **"Hur stor du är, och hur stor är din helgd – men en muslims helgd är större hos Gud än din."**

Men när det uppstår en konflikt mellan en muslims helgd och islams helgd – då offerar vi den enskildes helgd för islams seger, och den troende skadas. Vi värnar om den troendes själ för Guds skull – men vi offerar inte religionen för den troendes skull.

Men om det inte finns någon konflikt mellan en muslims helgd och islams helgd – då försvarar vi muslimen. Kalifen al-Mu'tasim, må Gud förbarma sig över honom, skickade en hel armé för att rädda en kvinna som ropade på hans hjälp.

Därför – i Mecka torterades följeslagarna: Abu (Fukayha), Bilal, Ammar, Sumayya, och Guds sändebud själv skadades. Men islams helgd sade: **"Håll tillbaka era händer och uthärda."**

Varför? För islams intresse – så att denna religion skulle stärkas, kallelsen spridas och dess kraft nå sin fulla räckvidd.

KORANEN & SUNNAH

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)